

მასხარა

კარიკატურებიანი გაზეთი „მასხარა“ გამოვა კვირაში ერთხელ ცალკე ნომერი ელირება შველგან 10 კაპ. წლიურ კელის მომწერთ ნ. შ. თვეურათ კი—80. კაპ. რედაქციის მისამართი ადრესი

Тифлисть, Типографія Т-ва „Сорапаны“ для газеты „Масхара“

1907 წ.

ქოველგვირეული კარიკატურებიანი გაზეთი.

№ 1.

ექსპოპრიაცია.

სულიგანი ღმრის ნანა:

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
ჩემო ღმერთო, ანგელოზო,
ჩემო ლურჯო ცაო!
პატარა ხარ ჯერ ვერა გრძნობ
თავს რა დაგვეცაო:
რუსეთი მთლათ იღუბება—
თავზე დაგვექცაო!

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
მამაშენი კრუსევიანთან
გუშინ გაიქცაო,
რომ „პაგრომი“ მოახდინონ
დღეს და ხვალაცაო,
ამოწყვეტონ ურიების
სახლიც, კარიცაო!

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
ჩემო პაწა ხულიგანო,
შენკი გენაცვაო!
დიდ რუსეთის პატრიოტო,
ცოტაც დაგვეცაო,
ჯაშუშობას შეგასწყველით
მეც და მამაცაო!..

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
მძვე მისი მკვლელობის ერთგულო,
ლოთო, ბარბაცაო!
ბროლიაგების მოგვარევე,
გიჩევე ამასაო:
„პოგრომების“ მოწყობაში
სჯობდე მამასაო!..

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,

ღმერთსა ვსთხოვ, რომ ნიქი მოგცეს
ბულაცელისაო,
არ ჩამორჩე კრუსევიანს და
პურიშკევიჩსაო,
ლოცვა კურთხევა გწყალობდეს
ილიოდორისაო!

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
გწყალობდეს წმიდა სერაფიმ
დიდ საროვისაო,
მადლი ანტონის, ევლოგის
და პლატონისაო,
ემბაზი ჯაშუშობისა,
ჯვარი თანდრისაო!

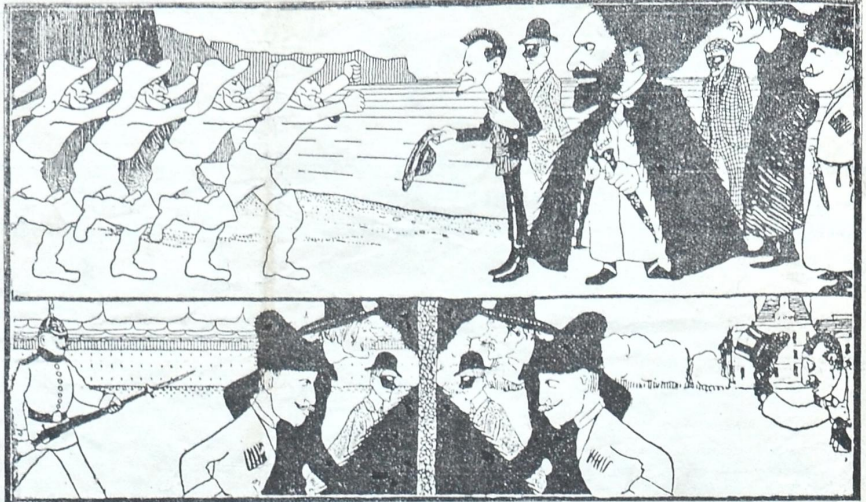
ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
ჩემო ტურფა, კუპიდონო
ჯოჯოხეთისაო!

ერთგულთა ცუცავ ორგულ-
და შთავერობისაო, | ლთა
მტერო კამოლნიკებისა,
ურჩიებისაო!...

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
გასწავლით თოვის სროლასა
და კაცის კვლასაო,
ურჩების ამოელტას,
სისხლის დღვრასაო,
გესლსა, შურსა, უნდობ-
ლობას, ბიროტებასაო!..

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
დაიძინე გენაცვალე,
ცოტაც დაგვაცაო
და როცა წამოიზრდება,
ჩემო ლურჯო ცაო,
მაშინ შენ თითონ მიხედები
აგს და კარგსაცაო!

ნანა, შვილო, ნანი ნანა,
ჩემო პაწაწაო,
მანამდის კი მოისვენე,
შვილო გენაცვაო,
ჩემო პაწა ხულიგანო,
ლოთო, ბარბაცაო,
პაპაწკინტელო ჯაშუშო,
პაპე მამასაო!...

სოციალდემოკრატების მოგზაურობა ევროპაში.

ონიმი.

გოკაჩიოს
ნოვალბ.

მეგობრული შურის
ძიება.

სიენაში ცხოვრებდა ორი უპაწევილი
კაცი, კარგი გვარისა და მეტად მდიდარ-
ი. ერთს ერქვა სპინელიოზო, მეორეს
კი ცეპალიმინა. ორივე მეზობლად ცხო-
ვრობდნენ კამოლიაში. ეს ორი მეგობარ-
ი სულ ერთად იყვნენ და გარეგნულ
მათ ყოფი-ქცევაზე, თუ დააკვირდებო-
დი, არ დავიწყდებოდი, რომ ძმავზე

უკეთ უყვარდათ ერთმანეთი. ორივეს
მეტად ლამაზი ცოლი ჰყვარდათ.
ცეპას ოჯახში ხშირი სიარულის
დროს სპინელიოზო აკი გადაეკიდა მე-
გობრის ცოლს და კიდევ დაუკავშირდა.
კარგი ხანი გაივლიდა, მაგრამ ექვეც არა-
ვის აუღია.
ერთხელ ცეპა როგორღაც შინ იყო;
მის ცოლს კი სხვაგან ეგონა და,
როდესაც სპინელიოზო მოვიდა მასთან,
მიახარა, რომ შინ მარტონი არიან
სპინელიოზოც მოგება ქალს და დაუწყო
კონცა. ქალმაც პასუხი ვასცა აღე-
რსზე. ცეპამ თავის ორივე, თვალებით
დაინახა ეს,—მაგრამ ენა დაიდუმდა, მიი-
შალა და დაუწყო მათ თვალ-ყურის
დევნება, ამა, რა გამოვა აქიდანაო.
დიდ ხანს აღარ გამოუვლია, რომ
მოალერსენი ვაგიდენ ცალკე ოთახში
და მაგრად ჩაიკეტეს კარები. ამან
ძალიან აუშფოთა გული ცეპას. მაგრამ
კარგად იცოდა მან, რომ, თუ ვინმეა
ასტეხდა, ამით არასფერს მოიგებდა,
თავის სირცხვილს გამოამჟღავნებდა და
თითო საჩვენებელი ქმარი შეიქნე-
ბოდა. იქვე ვიცილო გულში, არ
შეიძლებოდა ვანა შურის ძიება? მა-
გრამ შურის ძიება საიდუმლო, რომე-
ლსაც შეეძლებოდა მისი ნატყენი გულის
მორჩენა! დიდი ფიქრის შემდეგ ის და-
ვიდა იმ დასკვნაზე, რომ ამის მოხერხე-
ბა შეიძლებოდა, მაგრამ სანამ სპინელიო-
ზო იყო მის ცოლთან, არ გამოჩენილა.
როდესაც სპინელიოზო წაბრძანდა, ცეპა
უეტრად შევიდა ოთახში, სადაც იყო
მისი ცოლი. მას ჯერ კიდევ ვერ მოე-
სწრო ტანისამოსის ჩაცმა, რომელიც

დაზღანდარობის დროს გააძრო სპინე-
ლოზო.
ქმარმა უთხრა ცოლს:
— ქალო, რას შერებნი?
— ვერ ხედავ თუ? მიუგო ცოლმა.
— არა.., მე სხვა, რაღაც ვნახე, რი-
სი ნახვა სრულიადაც არ მეპრიანა.
ცეპამ მოითხოვა, რომ ცოლს განემა-
რტა, რაც მოხდა. დიდ ხანს იკეწვილა
ქალმა, მაგრამ ვეღარ დამალა. ბოლო-
საც გამოტყდა მაში, რის უარყოფაც
აღარ შეეძლო. გულ-ახლით უთხრა, რომ
მას ჰქონდა კავშირი სპინელიოზოსთან და
ტირლით შესთხოვა ქმარს მიტევება და-
ნაშაულის. ცეპამ მიუგო:
— ხომ ხედავ, ქალბატონო, რომ ცუ-
დად გაისარჯე და, თუ გინდა, რომ მო-
ვიტევე, კარგად ეცადე, რომ ამისრუ-
ლო ის, რასაც მე დავაგალებ. უთხარი
სპინელიოზოს, რომ ხელ ნაშუადღევს
სამ საათზე ჩამოიცილდეს მე და აქ, შენ-
თან მოვიდეს. ის რომ მოვა აქ, მეც გე-
წინდები. ჩემი ფეხის ხმა რომ ვიციონო,
ჩააძვინე ის ამ ყუთში და ჩარახე. მეც
შემოვალ და გეტყვი მაშინ, რაც უნდა
ჰქნა მერე. ნურასფერს გეშინია: პირს
გამღევე, რომ არასფერს არ დაუშვებ.
ცოლმა ქმრის გულის მოსაგებად გო-
ველივე ეს ზემიწევით აასრულა.
სპინელიოზო უკვე ყუთში იყო ჩამწყვედ-
ული, როცა ცეპა შემოვიდა და უთხრა
ცოლს:
— ქალო, დროა, რომ ვისადილოთ?
— დიხ, სწორეთ დროა, მიუგო ცო-
ლმა.
— სპინელიოზო სულ ახლა ხანად დ-

მკილდა მე, ვილაც მეგობართან წავიდა სასაღილოთ. მისი ცოლი მარტო იქნება შინ. გადადექი ფანჯარაზე და დაუძახე, რომ ჩვენთან ისაღილოს.

ცოლს ქმრის შიში ცივებასავით უვლიდა გულში და, რასაც უბრძანებდა, ყურ-მოკრილ მონასავით უსრულებდა. ბევრი ხეყნის შემდეგ სპინელიჩოს ცოლი დათანხმდა და მოვიდა. ცემა ერთობ თავაზიანათ მიეგება; ცოლს ყურში ჩაუჩურჩულა, რომ სამზარეულოში წასულიყო; მეგობრის ცოლს მოკიდა ხელი ხელში, მიიყვანა და დასვა ყუთზე, თვითონ კი ოთახის კარები ჩარაზა. მეგობრის ცოლმა რაღაც აზრი აიღო და შეიჩინა:

— ღმერთო მომკალი! ცემა, რას ნიშნავს ეს? ამისთვის მომიწვიეთ მე? ესაა განა შემი, შენი მეგობრისადმი სიყვარული და პატიოსანი მეგობრობა? მაგრაღა ცემა, ყურსაც არ ათხოვებდა, მიეძალა ქალს და იმ ყუთზე, რომელშიდაც იყო გაგლაგნილი მისი მეგობარი, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა შემოეჭიდა წელზე სპინელიჩოს ცოლს და თანაც ეუბნებოდა გაფითრებულ ქალს:

— სანამ საყვედურებით გამომიქეპავდე ყურებს, დამიგდე ყური: მე მიყვარდა და ახლაც მიყვარს სპინელიჩო, როგორც ძმა. გუშინ-კი... თუმცა იმან ეს არ იცის, მე დავრწმუნდი, რომ ის განუსაზღვრელი ნღობა, რომელიც მე მისთვის მქონდა, იმან მხოლოდ იმისთვის გამოადგა, რომ ჩემს ცოლს ისე მოქცეოდა, როგორც გმქცევა შენ. მე რადგანაც ის მიყვარს, სხვა გვარი შურის ძიებად არ მინდა ვაგო ვარემე მისა, რითაც მან მე შეურაცყოფა მომაყენა. ის გუშინ იყო განცალკევებით ჩემს ცოლთან, ახლა მე მინდა, შენთან ვიყო. თუ რომ შენ არ დამეთანხმებები, მაშინ მე სხვაფერ უნდა ვაგებინო პასუხი შენს ქმარს, რაც არა მგონია, შენთვის სასიამოვნო იქნეს.

ქალი შეშინდა... ქმრის შიშით უარის თქმა აღარ გაგებდებოდა და უპასუხა:

— ცემა ჩემო! თუ რომ შენი შური ჩემით უნდა დაკმაყოფილდეს, მე მაინც არ მინდა, რომ მე და შენს ცოლს შორის ჩამოვარდეს რაიმე შუღლი; თუმცა იმან მომაყენა მე შეურაცყოფა, მე მაინც არ მინდა, რომ მას წავეჩხუბო.

— ხათრი ნუ გაქვს, მიუგო ცემა: თქვენ შორის მე ჩამოვადგებ მშვიდობას და ამას გარდა ისეთ მშვენიერ და ფასდაუღებელ საუნჯეს ვაჩუქებ, როგორც არავე არ უფის.

ამით მოხდა შეთანხმება და ხვევნა-კონა. სპინელიჩოს ყოველივე ეს გარკვე-

ვით ესმოდა ყუთში. ბასიდან დაწყებულ კონცანში და ყუთის თავზე „მასურკის“ მამაშამდე საცოდავ სპინელიჩოს არასფერი არ გამოპარვია სმენიდან. ყოველივე ეს ამბავი ხდებოდა მის თავზე. ისეთი სულიერი ტანჯვა განიცადა, რომ ეგონა, ავტირ აქავე დაეღუპა სულსა და, თუ ცემა არ შინებოდა, საშინლათ გალანძღავდა თავის ცოლს ყუთიდანვე. მაგრამ სპინელიჩომ გაიხსენა, რომ თითვან დაიწყო ამ უსიამოვნო საქმით ეს ისტორია, რომ ცემა მართალია, როცა ასეთ საქმეს ჩადის, რომ იგი მას ამხანაგურათ მოეპყრო. სპინელიჩომ წაუბუტბუტა თავის თავს: აწი უფრო ერთგული ამხანაგიც ვიქნები ცემაში, თუ ის არ გაექცევა მასო.

ამასობაში ცემა გაათავა თავის ელდაკონა-აღერსი და როცა „მასურკა“ მოთავდა სპინელიჩოს თავზე, ქალმა გამოთხოვა დაპირებული საუნჯე. მყისვე გაალო ოთახის კარი ცემა და მოუწოდა თავის ცოლს. ცემა ცოლს შემოპირთქინდა და ხარხალით სთქვა:

— ქალბატონო! თქვენ მე მამისჯვრის ღავაშში მამზობელა პური გადამიცვალეთ.

— გააღე ყუთი, უთხრა ცოლს ცემა.

— გააღეს ყუთი და ცემა წარუდგინა სპინელიჩო მის ცოლს.

რაღა თავი მოგაწყინოთ! ვინ იცის, ვის უფრო რცხვენოდა და ვისი—სპინელიჩოს ცემაში, რომელიც იცოდა, თუ რა ჩაიდინა მან, თუ მის ცოლის, რომელიც ხედავდა თავის ქმარს და თან ფიქრობდა, რომ მისმა ქმარმა ყოველივე ის იცოდა, რაც მის თავსე მოხდა აქ. ბოლოსაც იყო ცემა უთხრა:

— აი საუნჯე, (უთითა თავის ქმარზე) რომელსაც გიძლენი შენ.

სპინელიჩო ამოვარდა ყუთიდან და პირდაპირ სთქვა:

— ცემა, მე და შენ ქვით! აწი კარგი იქნება, თუ რასაც აქ ჩემს თავზე ამ ჩემ ქალბატონს ეუბნებოდი, ასრულეებ და ჩვენ ძველებურათ მეგობრები ვიქნებით. ჩვენ შორის ყოველსფერი საერთო იყო ცოლებ გარდა. აწი იგინიც საერთო ყუთვნილებად ვაგხადლო!

ცემასაც ეს უნდოდა და მეტის მეტი სიწყნარით და გულდამშვიდებულად ოთხივე მოუსხდენ სუფრას. ამის შერე თითო ცოლს ორი ქმარი ყავდა და თითო ქმარსაც ორი ცოლი; არაოდესაც მათ შორის არ ჩამოვარდნილა არც ჩხუბი და არც მითქმა მოთქმა.

კრიჭა.

ვაცხადებ საზოგადოების საყურადღებოთ, რომ მე დამსახურებული მაქვს დიდი პატივი იმ საზოგადოებაში, რომელიც განთქმულია ქალების მოტყუებით. რადგანაც ექვსი წლის პრაქტიკა ნებას მიძლევს შევასწავლო ზოგიერთ ვაებატონებს ის გველაძეობა, რომლითაც შეუძლიან ახალგაზდა ვასანთოვარი ქალი შეაცდინოს, შვილი შესძინოს და ბოლოს კი მშრალზე დასვას და არც არავითარი სახსარი ცხოვრებისა არ მისცეს, (თითონ თუ გინდ თვეში 200 მანჯამგირს ღებულბოდე.) სრული იმედ მაქვს, რომ პატივცემული ამხანაგები მომძებნიან და მიიღებენ ჩემგან ამის შესახებ ყოველგვარ რჩევა დარიგებას. ჩემი ადრესი: **ქ. გორი**. სასულიერო სასწავლებელში. განყოფილება: **თბილისში** გოლოცინის პრესექტი „სამღაასაო“ მალაზია ელიჩკისთან.

პატივისცემით **ა. ფ. ნჯაკიძე**.
(უ.—1.)

ვისაც დანოსების ნება ვერ მოუხერგებია და ამ გვართ სამსახურში არ არის დაწინაურებული. ურჩევ მომმართონ მე როგორც გამოცდილს და დახელოვნებულ მედანოსე სულიერ მამას, რომელმაც ამ მოკლე ხანში, რამდენიმე კაცის დაბეზლებით, დეკანოზობა გავიკარ. წუხელის სიზმარში ენახე ჩემი ყოფილი მწყალობელი ბერ მონაზონი ილიალორე, ვასტორგოვი, დიმიტრი აბაშიძე და ექვთიმე ელიევი, რომელთაც ყოველ გვარი დახმარება აღმომჩინეს, რომ უფრო გავაფართოვო ჩემი ჯაშუშური ნიჭი:

ადრესი: **ქ. დუშეთი** ახლათ გამომცხვარი დეკანოზი დიმიტრი.
(უ.—1.)

მშვენიერათ ესარგებლობ კავშირების სახელით და ვცინცლავ ფულებს მეპურებს- უკიდურეს შემთხვევაში უკიდურეს ზომებსაც მივიმართავ ხოლმე და ეს ისე ჩამივლის—როგორც შარშანდელი თოვლი. პრაქტიკა დიდი მაქვს. არაფრის შიში და არაფრის სირცხვილი არ მომეპოვება; ყველა ამ ხელობას ორი კვირის განმავლობაში ვასწავლი.

ადრესი: ავლაბარში. კახეთის შოსტე.
ა. ქ—ანი.

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა ნ ი .

ახალი ელექტრომეჭდავი სტამბა
ა მ ხ . ს ო რ ა პ ა ნ ი

ღებულბობს ყოველგვარ სასტამბო საქმეებს დაკლებულ ფასებში.

სტამბა მოთავსებულია მადათონის კუნძულზედ ქს. მუხრანისკის სახლში № 1.

„ბზიკი“ და „ბზუკი.“

კოშკო, ქართველთა დიდებავ,
არისტოკრატთა საზღვარით
გენაცვალის მუშის ოფლით
შეძენილი საბურთალო!

— ამის უკეთეს სიერსა
ვერ ნახავს კაცის თვალეზი;
ჰე, ბიკო! დახე ამ ამბავს,
ჩვენ „ბზიკს“ კი ვენაცვალეზი!...

შეხედე როგორ არია
ქალი და კაცი სუყველა,
ზოგს ცხვირი წამოუსია,
ზოგს თვალი გამოუზნელა!...

შეხედე, ბიკო! ქოლიანს
წალმა-უკულმა ტრიოლებს
და „ბზიკის“ განამწვავები—
დაქრილ დათვივით ღრიოლებს!...

უყურე აბა მის გასწვრივ
წელში ვალუნულ სოსოსა,
„ბზიკი“ პერანგში უძვრება,
რომ ტანი დაუოსოსა!...

ჰე, ბიკო! ერთი გახედე
იმ ქალბატონის სიერსა,
ეგონა „ბზიკის“ მაჩხუბე
შეიყრებოლა ხეირსა.

აბაბა! ჰა! ჰა! მოუსვი,
სერთუკოსანო ძამია!
თუ კაი კაცი იყავი
რაზე იაგდე თოვია?!...
ერთი იმ ახმავს უყურე
კეტით, რომ მიპყენება;
სიმწვავისაგან ვერ ამჩნევს—
კეტიდან ნამდილ ცხენებსა.

„ბზიკისგან“ თავ დასიებულს—
კეტი მერანი ჰგონია!
(ეტყობა თავში საქმოთ
მსუქანი მწყურები ჰყოლია!)
მაგამ... ვეი პლეჩ! ბზიკები
შეხედე რა რიგ ესევა!
და ვილაც ზურგ უსტროსანი
საბელით თვისკენ ეწევა

ეტყობა-არც თუ ეს არის,
სრულ ჰკვა გონების პატრონი,
თორემ თუ მონა ეგ არის
მაშ ვილა არის ბატონი?...

ან რისთვის მიფრენს ზეითენს,
ან ეესტი რატომ ჰკილია
და ბატის ფრთაზე შემჯღარსა—
საბელი რათ უკილია?!

— შეხე! მიათრევს კეტიანს,
უჩვენებს „ბზიკის“ ბინასა,

— თვალზე შუშები რათ აკრავს,
ცხვირი რათ უგავს ფინასა?!
— ნუ თუ არ იცი აქამდის
ნიშანი პოეტობისა?—
შუბლზე სათვალე, თმა გძელი,
კალამი მეტირობისა!...

— ჰე, ბიკო შეხე იმ კოშკსაც
ყვავების საზღვარსა,
ეტყობა იქ ამზადებენ
შერცხვენას და მუქარასა.
ან იქნებ სამყურნალოა
გარეთ რომ აკრავს ფიცარი?
— ეგ, ბიკო რედაქციაა
ზედ აწერია „ისარი.“

— ეხლა კი მიგხვდი ეს ხალხი
იქით რათ მიექანება,—
ალბათ, აბანო ექნებათ
ყველა იქ გაეზანება!...

აგერ შეხედე ექვს კაცსა—
ისრის წინ როგორ ბანაობს!..
ის რალა არის მის გასწვრივ
რალაც ეესტი, რომ ქანაობს?..

— ეგ რუსის რედაქციაა—
შიგ ღვას თავილი სვერანზა,
ჰყილიან „ღუბებს“, საპონებს
წინდებს, ჩექმებს და პერანგსა!..

— აგე იმ ჩირგვნარს შეხედდე? შიგ ვილაღ არის ჩამჯღარი!
 — ეგ „ბზიკის“ საბუღალროა— საიერიშოთ გაშხადარი!
 აი, ის ცხენ კეტიანი მისკენ მიიფრენს მერანსა, უკან ყვავები მოსჩხავის და უსისინებს სპერანხა! ახმაჲ კეტისანს სურს „ბზიკი“

მისცეს ცეცხლსა და ქარ-ბუქსა,— მაგრამ საბრალო ვერ ამჩნევს ამოშვებულ ხელს და „კუქსა“ *)
 — თუ ღმერთი გრწამდეს ამიხსენ: ომი რამ გამოიწვია? ან ამოდენა ლაშქარმა ბზიკზე რათ წამოიწია?!

*) „Шипы“.

— ეჰ! ძმავო ამის ამბავი მეტათ უღმერთოთ გრძელია: უცხომ, მტერმა და მოყვარემ— ყველამ „ბზიკს“ მიყო ხელია! უნდოდათ იმის მოსპობა, დაუწყეს ლანძღვა გინება; მაგრამ იტოდე არ შერჩათ და „ბზიკმაც“ ომი იწება!..

ბზიკი.

ბენია და ბეშტია

ბენია: გამარჯობა, ჩემო სიცოცხლე, ბეშტი-ოღლი! რა ამბავია შენს საბრძანებელში და განადგურებულ ოზურგეთში?
ბეშტია: ეჰ! ნულარ მკითხავ, ბენი! ოზურგეთის ამბავს... გულს ცეცხლი მეკიდება!..
ბენია: რათა, კაცო რა ამბავია? მართალია, ცოტა რამ მეცკი მეყურება, მაგრამ ნამდვილათ მაინც არვიცი რა ხდება იქ?
ბეშტია: რალა რა ხდება, შე კაცო! გავონილი გექნება, რომ სი—ნა ორაგველიძემ ერ—ე ჯაყელს გოკები დაჰპარა?!
ბენია: თუმცა გავიგონე, მაგრამ ნამდვილათ არ ვიცი!
ბეშტია: ჰოდა! მაშ მე გეტყვი: როგორც კი განაცხ და ჯაყელმა, რომ ორაგველიძემ გოკები დამპარაო და სტაცეს ველი შენ ერმილეს და ვირის აბანოში კი ჩააბძანეს.
ბენია: ეხ! რა გვეთქმის ჩემო ბეშტი? ხომ ხედავ სამართალი უკუღმა ტრიალებს. მაგრამ, სიმართლე უნდა ვსთქვა, რომ ორაგველიძეს ქურდობის მეტრ აღარა აკლარა და ეხლა მავის უნივერსიტეტი დაუსრულებია! მარა, თუ ძმა ხარ! ერთი ე—ლ ხუნდაძის ამბავი შემატყობინე:

პატე აბაშიძე ხომ მოიშორა და ეხლა მგონი არა კაცი აღარ აწუხებდეს იქნება?!
ბეშტია: თუ ღმერთი გწამს ბენი!, ე—ლ ხუნდაძის ამბავს ნულა მკითხავ! კაცო?! საზოგადოება დიობარა და გამოუცხადა, რომ თქვენ ხელი მოაწერეთ ქალაქს და მოვიტხოვოთ, რომ „პალევიო სუღები“ და „ასაღნი პალაქენია“ შემოიღონ ოზურგეთშიო!
ბენია: ფუ! შეურცხვა მავას ვეჯაკობა, აჰა!.. ეგ თავსლაფ დასხმული უკეთეს ვერას მოიგონებდა? მერე და პატეს მოშორება ხომ გაეხარდებოდა, მგონი სულ ჰაერში დაფრინავს სიხარულით არა?!..
ბეშტია: შენგან არ მივივრს, ბენი, რომ მავას მეკითხები? კაცო! პატეს ჩამოხრჩობისათვის ე—ლ ხუნდაძემ კისრის მენდალი და მადლობა მიიღო მთავრობისაგან!..
ბენია: კ—ა კვაშალის საქმე როგორღაა?..
ბეშტია: კ—ა კვაშალი ხომ ე—ლ ხუნდაძის მარჯვენა ხელია და ხულოგანობაში თვით ე—ა კი სჭარბობს!..

ნამდვილი სურათი ნეტარისა მამისა ილიოლორისა.

„ნეტარ არიან ხელნი, რომელნი ამოკლეტენ კრამოლნიკია და ეამბორებიან მათ დედაკაცი“.

ბენია: მავას კი ქვეყანა იცნობს რა შევილიცა ბძანდება, მაგრამ ეხლა ერთი ეს მითხარი: პატე აბაშიძეს რომ მისაღწეზბდენ ჯუღელში რა ჩაიდინა?
ბეშტია: თავისი თავის შერცხვენა და თავსლაფ დასხმა სხვა რა? ყველას შეურაცხყოფა მიაცენა, ყველანი დააშინა, სტრაჟნიკებს ჯარი მოუშატა და ხალხი სულ აქეთ იქეთ გააფანტინა!
ბენია: ეგ ის ჯუღელი არ არის, ბენი, რომ მოვრალ ვალოშილმა იზვოშკიცი ცემით მოკლა?
ბეშტია: სწორეთ ის შერცხვენელია, მაგრამ რა, განა მარტო ლოთია? ყველაფერი სილორე და სისაძველე მავის ბელშია: ლანძღვა, ცემა-გინება, ქალების არშიყობა, ჯაშუშობა, ვაიძვერობა, ხულოგნობა და ათასი საზიზღრობა!..

ბენია: თავსლავი დავასხი მაგის ახალ-გაზღობას და შევარცხენიე მაგისთანა „ინტელიგენტი!“

ბეშტია: ის დიდი ხანია შერცხვენილია და თავსლავ დასხმულიც, მაგრამ უკაცრავეთ, ჩემო ბენი, პატარა ხანს დაგშორდებო! ერთი უნდა იმის ამავეი გავიგო-იმ სინდისი გავიდულ—იუდა მღვდლის დავით ღუმბაძისა და ნიკოკი თაყაიშვილის საქმენი საგმირონი. დიდ ფაქა ფუტში არიან. რაც დამსჯელმა რაზმებმა დააკლო ხალხს ესლა ისინი ასრულებენ: გინდა თუ არა სამ სამი მანეთი მოგვეცით, რომ ტლომაჩეს სალინი გაუმართოთ-გენერალ მთირობა მიიღლო!

ბენია: მშვიდობით, ჩემო ბეშტია! მეტი მოთმენა მოგცეს მაგ ავაზაკის ხელში! იმედია სალილს შენც დაეწრობი? გეხუმრები, არ გეწყინოს!!!...

ბეშტია: შევარცხენიე მათი სალილიც და ვახშამიც! მშვიდობით!

აღუჯა.

მინ რას ფიქრობს—ღამე ძილი რომ გაუშრატება?

რას ფიქრობდა დეპუტატი—კადეტი (გარეკამდის)? არც ამდენი ლაპარაკით გამოდის რამე. ჩვენ ხალხმა გამოგვგზავნა საქმის გასაკეთებლათ და ჩვენ კი სულ „კომისია“ და „პოლკომისია“ გვაკერია პირზე! არა, საქმეს სხვა ნაირათ უნდა მოუღროთ, თორემ შინ აღარ მიგვესვლება! მაგრამ... ჯანდაბას ჩვენი თავი! ჯერ-ჯერობით ცრუა მოთმენა კიდევა სჯობია, ეგება სახამართლო სახარჯო ფულები ვიწვოვო! ხუმრობა ხომ არ არის დღეში თუშანი? ზოგიერთ ჩვენთავანს სიზმარშია კი არ მოვლანდებოდა თუნეზბის ჩხრიალი! მერე და ხალხის ჯიბიდან ხომ არ ვიღებთ?—ხალხს რა, რომ ჩვენ ხანია ვძარცვოთ? გახედამ წითელი თუშინიანი მოვორავს!!! გამოხედად და „კომისია“—„პოლკომისია“! ეეებს! საცა აქამდის მოითმინეს ჩვენმა გამომგზავნელებმა ცრუას კიდევ მოითმენენ! სულ ერთია: გაზაფხული გავიდა და ესლა მიწები აღარ დასკორდებოთ. მერე—გაზაფხულადმდის კი, ან თხა იქნება და ან თხის პატრონი!

გლეხები: არა, ბიძია! თურმე ძალა ჩვენში ყოფილა!.. ისევ ჩვენ თუ მოვეუვლით ჩვენს თავს, თორემ ჩვენ ღმერთიც კი ვეღარ გვიშველის, არამც თუ ღუმბა და მთავრობა, კაცო! წავიდნენ იდალო-ცვილიშვილები და ლაპარაკის მტეს არაფერს აღარ ფიქრობენ. ღვთის წინაშე კი უნდა სიმართლე ვსთქვათ, რომ კაი სიტყვებს კი ხარჯავდნენ, მაგრამ რა გამოვიდა? მგლის თავზე სახარებას კითხულობდნენ და არიქა, მთაზე ცხვირი აიშალაო!

სწორეთ ისეა ჩვენი საქმეც. რამდენიც გვინდა გვეჩინონ და გვიყვირონ, ჩვენ მაინც ხელს არ გავანძრევით. მაგრამ, მგონი რომ ესლა კი დროა ჩვენც ამოვივლოთ ხმა: ეეე! ისევ მუშები, თორემ ჩვენი საქმე წასულია!

თავდა-წასაღობა: ახ! რა დრო დავიღვა? ჩემს დღეში ხელი არ გამინძრევიდა და ესლა კი ზურგით ფიხს მოვათრეე! კიდევ კარგი, თუ სოფელში დამაყენეს, თორემ ღვთის წყალობა გაქვს, რომ ამოგვიფუტხუნებენ, თითქო ნიშადური წაუსვიათო ისე გავრბივართ ქალაქში, ეგების იქ მაინც შევიფაროთ თავი და სიკვდილს გადავრჩეთ! კიდევ დავლოცა ღმერთმა პრისტავ-ნაჩალნიკები, თორემ ჩვენი საქმე ძალიან ცუდათ იქნებოდა! ხომ იცით, თითო სოფელს თითო ოხერი არ გამოეღევა, საითაც გიხელო ყველგან თაყაიშვილებისთანას (აი ნიკოკის რომ ეძახიან), მგლოძისთანას, ცომიასთანას, კეილიასთანას (ეეე, ბიჭო! რა დღე დააყენა „ბუიკის“ გაზეთს? ისეთი ბიჭობა გამოჩინა, რომ ერთ საათში მოსპო იმის სახსენებელი კითხურაში! ჩემი კნენა სულ იმის ქებაშია და ჩემი ქალი ხომ სუ კისერზე ებლაუქება). რა ვიცი კიდევ რამდენი ოხერია? ე კნიაყებს ხომ გვისაღებენ და სხვა რაღა? ბუნტოვჩიკებია და შიშით სოფელში აღარა ჩნდებიან!—ხელო უნდა ყველა ჩვენ მეზობლებს შევატყობინო, რომ უქვევლათ თავდა-აზნაურობის კრება გავამართვიოთ, და უქვეშვედლომდღესი ღებეშა გავგზავნოთ, ეგების ჩვენი კნიაყენი ქრისტეს მოყვარე მხედრობის ოფიცრებს ჩამოურიგონ, რომ მოშველონი ბუნტოვჩიკების მაგიერ, სულ წენისთანა ხულიგნები დაიხადნენ, თორემ შენი მტერია, ჩვენს შვილებს დღე დაადგებათ! ისე მრავლდებიან ე შეჩვენებულნი კრამოლინიკები, როგორც სოკობენ—და ერთი ოციოდე წლის უკან თავდა-აზნაურობის სახელიც კი მოისპობა. აფსუს! აფსუს! რომ ჩემი სოფლის გლეხების ცოლ-შვილს ძაღლებზე არა ვცვლი და ურემში არ ვაბამ! ეეებს, ღრობებ! მახლს!

ზღანოვნი: ეს რა უბედურება დამატყდა თავზე? ცხვირი ისე ვეღარ დამიცემინებია, რომ „ღვთის რისხვა არ მომძახოს! ყველაფერი კარგი, მაგრამ ის სამოცი თუშანი სადღა გამოჩხრიკეს, ამ თხუთმეტი წლის წინეთ რომ სააქციონერო საზოგადოება შესდგა და კირილე ღლორტიფანინის ჩავაბარეთ? კაცო! რაყოფილა ეს ოხერი „ბუიკის“ რედაქცია? ღამის არის გამატიტვლოს და ხალხს ისიც კი დაანახვოს ტანზე, საღ რა ნიშანი მაქვს! სამას-სამოცდა-სამო წმიდა

გიორგიე! შენ დამიფარე „ბუიკის“ კბენისაგან და თანმშრომლების ენისაგან.

გურიის აღმინსტრატორები: დღეა! ვეი პლეე! რავე მოვეფიქრებდით, თუ ვინმე წყენას გავვიბედავდა? მარა საქმე იმაშია, რომ შორას ვართ და ჩვენი მათრახების წვერი თფილისამდის ვერ მიწვდება, თორემ სიციხლე მიეცა ნიკოკის და მის დამქაშებს სულ ბღღერის ავადენდით ზურგზე—ვილაცა ეშმაკია და ქაჯი! კაცო! ისე მოგვსვარეს, ისე მოგვთუნეს, იმდენი თავსლავი დავასხეს, რომ ცხენისწყალი, რიონი, ტხეურა, აბაშა და ენგური რომ შეერთდენ—ჩვენ მაინც ვერ ჩამოგვრეცხავენ ამ ლაფს. მაგრამ ჩვენთავის ხომ სირცხვილი აღარ არსებობს? მერე ისიც ვისი უნდა შეგვრცხვს? ვილაცა ბუნტოვჩიკებისა? იმდენი ნურა წამოსტკინით რა იმათ! ეს ერთი საქმე კი ჩავიდინეთ, თქვენ ნუ მთხოვდებით! მთელი ოზურგეთის ეპარქია აგენტებათ გაიხადეთ და ჯაშუშების ემბაზში მოვანათლეთ. გავიხარით, გურია გავწინდლოთ „კრამოლისაგან“. თუ ვინცო-ბაა, რომელიმე ეპარქია მოკვდა! ნახეთ ანა რავე დავასაფლავებთ! წინ, ბატონო ეკლის გვირგვინს წაუფმძღვარებთ, უკან ძაღლების ხროვას „ბუიკის“ მაგიერ და ჩვენც პარადნი მუნდირებში გამოწყობილი სატერო ჰიმნს შემოვსძახებთ.

დანარჩენი ნაებენები: როგორ დამხალივით აგვრია ერთმანეთში რალაცა ჯანდაბა „ბუიკია“ და ყველას სათითაოთ გვიკნინა. იესო ქრისტეს მადლსა ვეფიცავ, რომ თუ „ისიას“ აპერაცია არ ვაქნენით, ჩვენი საქმე ცუდათ წავე. კაცო! მოგვეო ხელი და, შენს მტერს, იმან დღე დაგაყენა, ზოგს ცხვირი დავგვისია, ზოგს მთელი ტანი და ესლა მეტი გზა აღარ არის, ისევ „ისარი“ თუ დავგვიამებს სიმსივნეს, თორემ არ ვიცი, რა მოგველის. ღვთის წინაშე „თფილისის ფურცელსაც“ აქებენ დოსტაქობაში და ისიც უნდა ენახოთ.

ჩვენი დრო.

(ანასტასი ბრიუნოვანი).
მკაცრი მსაჯულნი—შვათ მოსილინი—შემოსხლომიან მშუანე მაგილას; და მოწინებით მისჩერებიან სანთლებ დანთებულ იესოს ჯვარცმის ხატს. უნდა განსაჯონ ესლანდელი დრო, რადგან დღეს იგი სულ სხვა გვარია: სისხლით აავსო მთელი ქვეყანა და ყველაფერი არივ დარია!.. მოხუცებულ დროს მათთვის არ სცაღის, მას დრო არ რჩება მსაჯულთ უსმინოს და წარსდგეს იგი წინაშე მთისა,—ყველა კითხვაზე პასუხი უგოს.

თუმც მსაჯულები ღიძნანს ელიან; მაგრამ დრო კი სულ წინ მიისწრათ და ამიტომაც მისი ვეჭილი ჩვენ დროს მაგიერ სამსჯავროს მოღის

და მოახსენებს: „დრო წმიდა არის, მისთვის უფლებდა თქვენ მისი არ გაქვს, რომ იგი ზიზღით მოიხსენიოთ! აი პასუხიც თქვენთვის მზათა მაქვს: „ეზღონდელი დრო მიივალს ქალაქს „ჯერ დაუწერავს და ულაქავს; „თქვენ კი გადარბობ მასზედ წარწერას! „მაშ ეს, ქალაქი ეიღამ განსაჯოს, „რომ ის წარწერა, სიმათლის ნაცვლით, „სისულელეს და ბორბტს ქადაგობს?!

„დრო იგივეა, რაც ბროლის თასი! „მაშ დამნაშავეთ თქვენ ვის დასახავთ? „რომ ამა თასში, ლენის მაგიერ, „სიბინძურესა თქვენ თვითონ ასხავთ?!... „დრო სასახლე! სდაც თავეს გრძნობ, „ვით განდევნილი, მყუდროთ და კარვით „და თქვენ კი იგი, თქვენივე ხელით, „გადააქციეთ როსკითა სახლათ!...“

„დრო მინდორია! მაგრამ თქვენ მასზე „მხოლოდ ეკალი დაგითვითათ „და რალათ გიკვიროთ, თუ თქვენ თვალეხსა „იქ ყვაილები ვერ უბოვიათ?!... „აქ ამ მინდროზე უკვადე ცეხარსა „შეეძლო ბრძოლა ეჩაღებინა „და თავის მტერი იმის სივრცეზე „შეშინებული ერბინებინა!

„დრო ქარი არის! და თუ მის სიმებს „უკლინარი შეეხებოდა,— „ახლო მახლოში კატის ქნაილი „და ძაღლის ყუფა გაისმებოდა!... „მაგრამ თუ სიმებს, კარგი დამკერული,

„როგორც ორფეი, დააკენსება: „ტყე მოუსმენდა, ზღვა და ხმელეთი, „ქეაც კი მის სმენათ გადაიქცეოდა“!...
მიმინო.

პაწუი პაროსტინი.

ღამფორინეს, როგორც შარშან უშიზეზოდ, არაფრათა; მხოლოდ მისთვის, რომ სტოლიბინს არ ვემონე სულ მთლათ ბრძოთა!...

ბ-ნო.

რუსეთის ფლოტი.

„რუს. ვედომ.“ ანგარიშით რუსეთის თითო ჯაეშინან გემს ორ ნახევარი უმალესი შეზღვეული მოხელე ყავს ოცდა თუთხმეტი ათასი მანეთის ჯამაგირით, გარეშე იმისა რასაც აწვანის ახალ სამხედრო გემების აშენების გარიგებაში და მანიორების დროს (მაშინ ორჯელ მეტს იღებს). ამ რიგად რუსეთის საზღვაო ძალა ჯამაგირების და ქრთამების გაძლიერებულ მოხვეყაში ყოფილა!

ღეპეუები.

(„მასხარას საკუთარი კორესპონდენტებისაზან“).

პეტიტაზუბი. — არავითარი არეულობა არ არი და არც მომხდარა.

რომი. მემარტბენ ვახეთები ძლიერ ნასიამოვნები არიან დუმის დათხოვნის გამო. სტოლიბინისთვის ადრესს ადგენენ.

პარიზი. ქუჩებში დემონსტრაციები იმართება, აღტაცებულნი არიან... დუმის დათხოვნის გამო.

სტამბოლი. — სულთანის ძლიერ შეწყუხებული დუმის გარეკის გამო.

თეირანი. შაბი ეშხზედ მოვიდა... რუსეთის მაგალითს უნდა წაბადოს.

ნიუიორკი. ქუჩებში დიდი მოძრაობაა. მიტინგები იმართება... ამერიკელები აღტაცებაშიდ მოდიან მთავრობის გამყარებაობით.

პარაშაპა. ცა მოიღრუბლა.. ქარიშხალი მოსალოდნელია— ჯერჯერობით სიწყნარეა. დუმის გარეკას დამწვინებებით მიეგებენ.

თბილისი. „ესიო ობსტოიტ ბოვაგოლოღწრა“.

კიევი.

ბაქო. მუშებში არავითარი მოძრაობა არ არის. ახალი კანონი არჩენების შესახებ კმაყოფილებას იწყვეს **სეპასტროპოლი**.

ფოთი. ამას წინეთ ვაზე. თებმა მეტად სენსაციონური ცნობა გვაუწყეს: ბაქო-

ვლები თავს დაეძებნენ (ალბათ დაკარგვით) და სხვათა შორის ექვი მოუტანიათ ფოთზე.

ფოთელები. ამერიკიდან საყოველთაოდ ვაცხადებთ, რომ ჩვენ არავითარი თავი არ მოგვეპოვება. არც ბაქოსი და არც სხვისი. **ხუმარა.**

პეტიტაზუბი.— პუროშევიჩის ტკრუმე-ვანს მთავრობა სასტიკათ დაეძებს დუმაში „კრამოლურ“ რენების წარმოთქმისათვის.

შიათურა. რადგან ახლო მომავლში გაფიცვა არ არის მოსალოდნელი, — შავი ქვის მრეწველნი გახარებულნი არიან და დაელურს თამაშობენ.

მოსკოვი. რკინის გზაზე წესიერი მიმოსვლა ორთქლის მატარებლებისა. 40% სახელმწიფო რენტა 105 მ. ავიდა. ბრევა გამოკოცხდა. სარგებლიანი ქალღღების დიდი მოთხოვნაა.

ლონდონი. ლორდთა პალატა. გვიშეკითხა მთავრობას— რა ზოკებია მიღებული აღმოსავლეთში მომავალ არეულობის ჩასაქობად და ინგლისის ქვეშევრდომთა ინტერესების დასაცველად. გარეშე საქმეთა მინისტრმა უპასუხა: მოსალოდნელ არეულობის ჩასაქობათ ბრიტანის ესკატარას ბძანება აქვს მიცემული, ყოველ შემთხვევისათვის მზათ იკოს...

საერთო ტაშის ცემა. პალატა მორიგ საქმეებზე გადადის.

ოჭუბაბთი. 27 მაისს ტოლმაგევის გენერალ მიოორის ხარისხამდის აყვანის პატივსაღებლათ ქალაქის ბალში სადილი გამართეს. წინა დღით ამ მიზნით სახელოვანმა „მანტაესტებმა“ მღვდელმა დავით დ— ძემ და ნიკოკი თ— შვილმა ხალხი ვაძარცვეს. ზოგს სამსაში მზათი წარათვეს, ზოგს ორბის. სადილის შემდეგ კიდაობა და ლეკური გაიმართა.

მღვდელმა დაეთიამშვენიერათ შესარულა ახალი ცეკვა „კეკუოიკი.“ ნიკოკი ყირამალა თამაშობდა და დამსწრე საზოგადოება წაცემი დაიშალა. ამ საქმის გამო სასტიკი გამოძიება სწარმოვებს.

შუთისნი: ფოთის ქალაქის თავს. გიგზავნით ათას მანეთს ქალაქის საქირობისათვის. ღმერთმა მშვიდობაში მოგახმაროს.

ახოვოდნესკის ბანკის ქუთაისის ბანკოფილუმის გამგე **ტერტერ-ზახაროვი.**

ფოთი: ქუთაისში ტერ-ზახაროვს. ათას მანეთს მოვიხმართ ქალთა სასწავლებლისათვის გიგზავნით ათათას მადლობას. მოწაფეები თქვენ სადღევრძელოს ბაღში ღმერთით მიირთმევენ, დედები სობოროში პარაკლის გიხიან.

ფოთის ქალაქის თავი **ნ. ნიკოლაძე.**

შუთისნი: ფოთში ნიკოლაძეს. სულ არარობას ცალი ხარი სჯობიაო. ათასის მანეთის მაგერ ხუთასს გიგზავნით. ამაზედაც მადლიერი დარჩებით იმედია.

მამზე **ტერტერ-ზახაროვი.**

ფოთი: ქუთაისში ტერტერ-ზახაროვს. თავში იხალე შენი ხუთასი მანეთიც. შენი მოსატყუარი კბილი დიდხანია მოვიცვალეთ. ჩქარა უკან დაგვიბრუნე ჩვენი მადლობა.

ნ. ნიკოლაძე.

არხანაშელსკი. ციმბირელებმა გამოგზავნეს დეპუტაცია კოწია შორაპნელის უღრმესი მადლობის მისაფეშქაშებლად ღმამა ეფრემის ქირსულულების მისასამძირებლად.

ჟირილა. წამოვიდა დეპუტაცია ციმბირელებისა და რაღა იყო მათი განცვიფ-

რება, რომ, ვისი დატირებაც უნდოდათ, ცოცხალი წინ მოგვებათ ხატებით. და ჯვრით, მათს აღტაცებას დასასრული არა აქვს და მიეცენ სრულ ზემისა და მხიარულებას.

შორაპანი. (არხანგელსკში), თუმც არ მივიღებთ სახეში, რომ „სჯობს სიცოცხლესა ნაძრახსა, სიკვდილი სახელოვანი,“ ვის დასატირებლადც გამოგზავნეთ, ცოცხალია...

თქვენი დეპუტაცია.

ჭიათურა. ილიკო კაკაბაძე მახარბის მათრახებისაგან ჯაფარასავით აქრელდა. ტანზე ნეშის კუნწი აღარ ეტევა. მოსარჩენათ კოწია ცომაია და მღვდელი შენგელია გამოიწვიეს.

გადაუკაპა!

პასუხათი შ. შუშანიკა დავილოვისას.

გაზეთ ლაზარში მოთავსებულია თქვენი წერილი სადაც ჩვენ გვეკითხებით: რა მოსაზრებით იყო დაბეჭდილი ოხუნჯის სახუმარო მანცხადება შიო დავილოვის შესახებო. დროს დაკარგვად მიგვანია ასეთ შეკითხვად პასუხის გაცემა, მაგრამ მაინც ვასრულებთ თქვენ კაპრიზს, ოხუნჯის № 1 შიო დავილოვის შესახებ ერთი სიტყვაც არ არის დაბეჭდილი.

მართალია იმავე № დაბეჭდილია სახუმარო განცხადება ბათომიდან, რომელიც თავდება შემდეგი სიტყვებით: „აღრსი ბათომი ადავილოვი“, არა ბევრა რომ ამ განცხადება-

ზედ იყოს ლაზარაჟი, თუ ეს ასეა უნდა მიფიქროთ რომ თქვენ ქართულის წაკითხვა არ გცოდნით... რაშიდაც ჩვენ სრულიად დამნაშავენი არა ვართ. დასასრულ ვერ მაგვიგია თუნდ შიო დავილოვსაც შეგებოდეს თქვენ აქ რა შუაში ხართ და ან პირი რათ აგწვიათ?. ამით ვათავებთ თქვენთან ყოველ გვარ კამათს.

„ოხუნჯის“ თანამშრომლები. („ემშაკს“ ბარდა)

ჩიღაძეებისაგან.

რადგანაც ჩვენი ჩიღაძეა არ ბეკდავს ხელ მოუწერავ წერილებს და არ კისრულობს ამა თუ იმ პირის შესახებ პასუხის მგებლობას. საყოველთაოთ აცხადებს, რომ წერილებზე უმკველათ აღნიშნული იყოს სახელი და გვარი ავტო-

რისა და ფოშტის ადრესი, რომ რედაქციას შეეძლოს საჭირო განმარტებისათვის პირდაპირ ავტორს მიმართოს.

ჩვენი მკითხველების და სხვათა საყურადღებო ეცხადებთ, რომ „ბუჩის“ №2-ში დაბეჭდილი ლექსი „დაშნაკელების გმირობა“ პირდაპირ ეხება „დაშნაკაკან-მირანაკანების პარტიას ავღაბარში“ და არა „სოციალისტ-დაშნაკაკანებს“

მახსარის ფოსტა.

ყვირილაში—კ. ს. თუ ავრე გეშინოდათ, ს. აბაშიძის და მისი კამპანისი, თქვე დალოცვილო, წერილს რალაზე გეწერდით?—რედაქცია არავეს არ გაცემს—მაგის შიში ნუ გაქეთ.

იქვე—გ. ი. არ გვეჯრა ეგ ამბავი, თუ სახუთ გამოგზავნით თქვენი პასუხის მგებლობით დღე ბეჭდამო. საჭიროა სახელი და გვარი მათი ვინც სადილისათვის ფულებს აპროვებდა.

რედ. გამომცემელი **კ. ვინეცკი.**